

Sygn. akt VIII U 665/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: srt.sekr. sąd Beata Dukat

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 marca 2013 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. S. (2) prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach , poczynając od dnia 30 marca 2013 r.
2. zasądza od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60(sześćdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/na oryginale właściwy podpis/

Artykuł I. U Z A S A D N I E N I E

Decyzją z dnia 13 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. S. (1) prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 7 miesięcy i 23 dni. Organ rentowy nie uwzględnił następujących okresów zatrudnienia ubezpieczonego w (...)S.A. w G. oraz w E.– M. jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych:

- od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku na stanowisku operatora defektoskopu,
- od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku na stanowisku samodzielnego metalurga,
- od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku na stanowisku kontrolera jakości,
- od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku na stanowisku samodzielnego metalurga,
- od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku na stanowisku samodzielnego inspektora ds. jakości odbioru prac montażowych,

- od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku na stanowisku specjalisty w pionie jakości i dokumentacji,
- od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku na stanowisku starszego specjalisty w dziale CKP,
- od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku na stanowisku starszego specjalisty w sekcji kontroli wejściowej i armatury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony J. S. (1) domagał się jej zmiany oraz uwzględnienia powyższych okresów zatrudnienia w (...) S.A. w G. oraz w (...) S.A. w W. jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. S. (1), ur. (...), w dniu 1 marca 2013 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił 25 lat, 4 miesiące i 9 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 7 miesięcy i 23 dni pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia ubezpieczonego od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku, od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku, od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku, od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku, od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku, od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku, od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku oraz od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku.

Decyzją z dnia 13 marca 2013 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na fakt, iż nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach (niesporne).

W okresie od 6 sierpnia 1973 roku do 30 czerwca 1984 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) w G.. W tym czasie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował on w następującym charakterze:

- od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku - operatora defektoskopu przemysłowego,
- od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku – samodzielnego metalurga,
- od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku - kontrolera jakości,
- od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku - samodzielnego metalurga,
- od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku - samodzielnego inspektora ds. jakości odbioru prac montażowych.

Defektoskop jest urządzeniem emitującym promieniowanie rentgenowskie i służącym do zobrazowania wewnętrznej struktury obserwowanego obiektu. W przemyśle urządzenie to było stosowane do wykrywania wad spawalniczych w złączach spawanych konstrukcji stalowych. Praca ubezpieczonego w charakterze operatora defektoskopu polegała na prześwietlaniu promieniami rentgena spoin budowanych w stoczni statkach.

W okresie od 12 września 1977 roku do 24 września 1977 roku ubezpieczony odbył kurs trzeciego stopnia w zakresie ultradźwiękowego badania materiałów.

Czynności wykonywane przez ubezpieczonego na stanowiskach samodzielnego metalurga, kontrolera jakości oraz samodzielnego inspektora ds. jakości odbioru prac montażowych, w ramach zatrudnienia w dziale Kontroli Jakości w

(...), obejmowały kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach kadłubowych i wyposażeniowych Stoczni (...)w G.. Praca wykonywana była przez niego w halach produkcyjnych oraz na statkach w budowie, na pochylniach i przy nabrzeżach (dowód: świadectwo pracy z 26 czerwca 1984 roku, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 25 kwietnia 2012 roku, kserokopia świadectwa ukończenia kursu, angaże, stanowiskowe karty służby na stanowisku samodzielnego metalurga, świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia z 29 listopada 1982 roku, stanowiskowe karty służby na stanowisku specjalisty ds. jakości w aktach osobowych w kopercie – k. 34, zeznania świadka R. L.– 00:47:54 – 00:53:13 zapisu audiowizualnego na płycie CD w kopercie – k. 54, zeznania świadka R. G.– 00:41:21 – 00:47:19 zapisu audiowizualnego na płycie CD w kopercie – k. 54, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 01:06:20 zapisu audiowizualnego na płycie CD w kopercie – k. 54).

W okresie od 1 września 1987 roku do 31 sierpnia 1995 roku ubezpieczony był zatrudniony we Wspólnocie (...) (aktualnie (...) S.A. w W.). W ramach powyższego zatrudnienia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracował on w następującym charakterze:

- od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku - specjalisty w pionie jakości i dokumentacji,
- od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku - starszego specjalisty w dziale CKP,
- od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku - starszego specjalisty w sekcji kontroli wejściowej i armatury.

Praca ubezpieczonego polegała na wykonywaniu czynności kontrolnych i nadzorczych w zakresie produkcji maszyn, urządzeń i armatury związanej z technologią jądrowego wytwarzania pary w elektrowni jądrowej, m.in. reaktor dla potrzeb elektrowni jądrowej w Ż.. Czynności wykonywane były przez ubezpieczonego zarówno w toku procesu produkcyjnego u dostawców, np. H. K., (...) Oddział w S., jak również w macierzystym przedsiębiorstwie (dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 4 listopada 2012 roku, świadectwo pracy z 31 sierpnia 1995 roku w aktach osobowych w kopercie – k. 28, zeznania świadka Z. D. – 00:54:08 – 01:02:57 zapisu audiowizualnego na płycie CD w kopercie – k. 54, zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony – 01:06:20 zapisu audiowizualnego na płycie CD w kopercie – k. 54).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach osobowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków R. L., R. G., Z. D. oraz zeznaniom ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony jako spójnym, zgodnym, wzajemnie się potwierdzającym oraz zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Artykuł III. Odwołanie ubezpieczonego J. S. (1) należało uwzględnić.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo do emerytury określonej w przepisie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 535 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet, okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet, nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Ubezpieczony swoje prawo do emerytury w obniżonym do 60 lat wieku emerytalnym wiąże z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, a zatem stosownie do art. 32 ust. 4 ustawy emerytalnej wymaganym jest, aby wykazał

on na dzień 1 stycznia 1999 roku 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), t.j. pracy wymienionej w wykazie A tegoż rozporządzenia.

Wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem, w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu (...)roku ukończył 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie jest członkiem OFE. Bezspornie zatem, ubezpieczony, poza 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych przebyłym do dnia 1 stycznia 1999 roku, spełnia wszystkie pozostałe wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej warunki do przyznania dochodzonego świadczenia.

Wobec powyższego, przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane okresy zatrudnienia ubezpieczonego od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku, od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku, od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku, od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku, od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku, od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku, od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku oraz od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku.

Sąd uznał zatem za zasadne ustalić charakter pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie odpowiedniego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, ze wskazaniem stanowiska pracy określonego w wykazie prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy - określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” w rozumieniu wykazów stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) nie należy do kompetencji pracodawcy (vide: wyrok z dnia 22 czerwca 2005r., sygn. akt I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90).

Sąd w związku z tym przeprowadził na tę okoliczność postępowanie dowodowe z dokumentów z akt osobowych, dokumentów z akt ubezpieczeniowych, z zeznań świadków oraz z zeznań ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony.

W sądowym postępowaniu odwoławczym, jak już wskazano, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, Lex Polonica, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, Lex Polonica). Powtórzyć należy, iż decydujące znaczenie

ma rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożone świadectwo pracy w szczególnych warunkach, określające stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. Należało zatem oprzeć się z jednej strony na zachowanej dokumentacji pracowniczej, a z drugiej na dowodach w postaci zeznań świadków przesłuchanych w sprawie oraz z zeznań ubezpieczonego.

Po przeprowadzonym postępowaniu dowodowym Sąd stwierdził, iż ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku, od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku, od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku, od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku, od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku, od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku, od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku oraz od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku.

Charakter wykonywanych przez ubezpieczonego czynności w spornych okresach Sąd ustalił na podstawie zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. Współpracownicy ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia w (...)w G.– świadkowie R. L. oraz R. G.- zgodnie zeznali, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w spornych okresach w charakterze operatora defektoskopu przemysłowego, samodzielnego metalurga, kontrolera jakości oraz samodzielnego inspektora ds. jakości odbioru prac montażowych. Natomiast świadek Z. D. przekonywująco zeznał, iż w spornych okresach zatrudnienia we Wspólnocie (...)ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze specjalisty. Świadkowie podali zakres wykonywanych przez ubezpieczonego obowiązków zawodowych na zajmowanych przez niego stanowiskach. Zdaniem Sądu, przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z nim w tych samych okresach, w tych samych zakładach pracy. Zatem wysnuć należy z powyższego wniosek, iż przesłuchani świadkowie najlepiej zorientowani są co do charakteru i specyfiki pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by kwestionować ich wiarygodność w zakresie ustaleń dotyczących charakteru pracy ubezpieczonego w spornych okresach. Zeznania ubezpieczonego przesłuchanego w charakterze strony znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach świadków. Ponadto, zeznania przesłuchanych świadków oraz zeznania ubezpieczonego zgodne są z treścią dokumentów zebranych w aktach osobowych ubezpieczonego ze spornych okresów pracy, tj. świadectwami pracy, świadectwami wykonywania prac w warunkach szczególnych, angażami.

W związku z powyższym, wskazać należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego w okresie od 1 września 1976 roku do 31 stycznia 1979 roku, wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych. W tym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tj. pracę operatora rentgena, wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 4 cytowanego rozporządzenia, tj. prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Sąd doszedł również do przekonania, że okresy zatrudnienia ubezpieczonego od 1 lutego 1979 roku do 15 sierpnia 1980 roku, od 16 sierpnia 1980 roku do 30 września 1980 roku, od 1 października 1980 roku do 31 grudnia 1982 roku, od 1 stycznia 1983 roku do 30 czerwca 1984 roku, od 1 września 1987 roku do 31 stycznia 1989 roku, od 1 lutego 1989 roku do 5 lutego 1990 roku oraz od 6 lutego 1990 roku do 30 września 1991 roku winny zostać potraktowane jako okresy pracy w szczególnych warunkach. W tych okresach ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tj. pracę wymienioną w wykazie A, dziale XIV, pod poz. 24 - gdzie mowa jest o kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zdaniem pozwanego, wyrażonym w zaskarżonej decyzji, zajmowane stanowiska pracy nie pozwalają na przyznanie wnioskodawcy emerytury w obniżonym wieku z uwagi na to, że w zakres czynności wnioskodawcy na tych stanowiskach wchodziły czynności administracyjno-biurowe. Należy stwierdzić, że organ rentowy błędnie przyjął a priori, że skoro wnioskodawca zajmował stanowiska związane z kontrolą jakości, z którymi związane jest

także wykonywanie szeregu czynności administracyjnych i biurowych, to wykluczone jest uznanie takiej pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach. Z przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego, w szczególności z zeznań świadków i wnioskodawcy wynika, że wnioskodawca wykonywał swoje pracownicze obowiązki w warunkach nadzoru inżyniersko – technicznego. Wnioskodawca nie zajmował się tylko pracą stricte biurową, a prace wskazane w zakwestionowanym przez pozwanego zakresie czynności, obowiązków i uprawnień stanowiły jedynie ułamek jego obowiązków i niewielki procent czasu pracy.

Sąd, dzieląc orzecznictwo Sądu Najwyższego, uznał stanowisko pozwanego za zbyt rygorystyczne. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy „ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, musi być związane z prowadzeniem dokumentacji i zostać uznane za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych” (sygn. akt I UK 195/07). Nie można zatem podzielić stanowiska, że uznanie za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych na stanowiskach specjalisty ds. jakości wymaga nadzorowania stale pracowników zatrudnionych wyłącznie w warunkach szczególnych. Wymienione stanowisko określa pracę w dozorczo inżyniersko – technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Przyjmując zatem analogicznie, iż skoro podległy wnioskodawcy zespół wykonywał prace zaliczane do kategorii prac w szczególnych warunkach, to sprawowanie przez wnioskodawcę dozoru techniczno - inżynierskiego, nawet przy prowadzeniu przez niego dodatkowo dokumentacji, również należy traktować jako pracę w szczególnych warunkach.

Uwzględnienie spornych okresów zatrudnienia wskazuje, iż staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 cytowanego rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym. W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ ukończył 60 rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie jest członkiem OFE, a także spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Z wyżej przytoczonych względów, Sąd, w punkcie I wyroku, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami zmienił decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od daty ukończenia 60 lat, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Sąd uznał kwotę 60 zł za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

SSA w SO H. Witkowska - Zalewska

Zarządzenie:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,

SSO w SA H. Witkowska - Zalewska